

ה'ה' נ' 16. קי' ג'

א' י' 19' מ' 10. ג' 1960

פרק ב' ב' כ'

או יתמר כי אם כי נמת טעם למה זהה קסומה נגדי, מרכשה נזק ולפנזה וזה ומתר הטעם פהו ככלותם, פריט עז כי לצריכת זיל (ויש"ק ח"ג ר"כ) כי קסומה נגדי ד' כל נגדי נזק ילמו מ' ד' טומיום כל סס הו"ס צ"ה, ו' נגדי וזה ילמו מ' ז' חומיום כל סס ה"ג, ועוד כי בסס פ"ה"ס ז' סס יקיטט הלו ינני תפלה (סס ויס) מידוע, ובסס ה"ג ימיטט הלו כינוי סכבוד (ויש"ק ח"ה נא), ואסו' תומכו ועתם צגי קדש וגוי נכוד נגדי וקט, ולפעלה נגדי נזק, וכודל קלחוב כדר סדרוגם סקלות ו' למינן מזו וקדים לכטול, ותקון,

(ב) ל' קדשו לכהנו ל'. נקדשו לאכינו נסונה ען' ז' קדושים, צאול כן ל', ותקון נסונה סיון סול, שגדיהם'ס נגע'ז:

הנטיה אל היופי יש לה שני צדדים, האחד טוב והשני רע. מצד אחד, היא מرمמת את הנפש ומפעלת על העין הרואה פעולה טובה ומכובדת, מצד השני, האדם עלול לאבד על ידה את היסוד הריאי להצלחתו, שיסוד ההצלחה הפנימית הוא שידע האדם שאשרו ימצא תמיד בעצמו, בקרוב نفسه ולבבו, ולא יlk לבקשת אצל אחרים. שהנטיה ליופי משעבדה את האדם לוולתו, שרוב ענייני היופי המה רק ביחס העין החיצוני, ובזה האדם עלול לשכח את עצמו בצד המוסרי שלו, ולעשוה מעשי רק ע"פ המציאות המצוירות אצל לוולתו, ובזה הוא מתרחק מכל דרך האמת ויראת ד' האמיתית, שיסודה היא הדעת העליונה ש"נו ר' נשמת אדם חופש כל חבריו בטן", שהטוב העליון נובע רק מכפי היישרתו הפנימית ע"פ עמוק חפצו לטוב לצדך ולמן[שרים], לא בשbill מציאות חן בענייזו וולתו.

כט

במקום האמת והיוושר האמתי אין קץ לחמדת היופי וגדלה. אמן במקומות שהאמת כהה, צריך היופי להיות מוגדר שלא להמשך אחריו הרובה, כי אויב לו למי שנמשך אחורי יופי עניין, נגד השכל והיוושר האמתי. ע"כ בתור תולדת לע"ז הוזהרנו מעשיית פסל אדם ביהודי, להגביל היופי². אמן להורות שבמקום הצדק האמתי אין שום כיעור בעולם נמצא, כי אמתת המציאות היא הור והזר, ע"כ ביהמ"ק הוא נויו של עולם³, ובו הותרו" כרובים, ועוד כמער איש ולויות⁴, בדרך יותר קיצוני של הצעירות המציאות מאין יחש למפרשות, כ"א להאמת עצמה, מפני גבහות השכל והבהקה הצדק שבביהמ"ק, עד שהיו הוגים את השם באוטיותו⁵, להורות על אמתת ההשגה, ע"כ שמה ימצא היופי כל הרחבותו⁶.